

Birkaç Rus Anarşistin 'Platform'a Cevabı

Çeşitli Yazarlar

İçindekiler

Anarşist Hareketin Zayıflığının Nedenleri	3
Anarşist Sentez	3
Sınıflar Teorisi Olarak Anarşizm	3
Toplumsal Mücadele ve Toplumsal Devrimde Kitlelerin ve Anarşizmin Rolü	4
Geçiş Dönemi	5
Üretim	5
Devrimin Savunulması	6
Anarşist Örgütlenme	7
Anarşist Bir Örgüt Yaratma Metodu	7
Anarşist Örgütlerin Rolü ve Karakteri	8
Anarşist Örgütlenme Biçimi	8

Anarşist Hareketin Zayıflığının Nedenleri

Platform metninin “anarşist hareketin zayıflığının en önemli nedeninin örgütsel ilkelerin yokluğu olduğu” görüşüne katılmıyoruz. Bu konunun çok önemli olduğuna inanıyoruz çünkü Platform, “anarşist hareket için siyasi ve taktiksel bir çizgi” yaratacak merkezi bir örgütlenme (parti) kurmaya çalışıyor. Bu metin örgütlenmenin önemini ve rolünü vurgulamaktadır.

Biz anarşist bir örgüte karşı değiliz; anarşist harekette örgütlenme eksikliğinin zararlı sonuçlarını anlıyoruz; anarşist bir örgüt yaratmanın en acil görevlerimizden biri olduğunu düşünüyoruz... Ancak, böyle bir örgütün her derde deva olabileceğine de inanmıyoruz. Önemi abartmıyoruz ve örgütlenme uğruna anarşist ilkeleri ve fikirleri feda etmenin bir yararı veya gereği olduğunu da düşünmüyoruz. Anarşist hareketin zayıflığının nedenlerinin şunlar olduğunu düşünüyoruz

1. Toplumsal devrim, şiddet, geçiş dönemi ve örgütlenme anlayışı gibi bir dizi temel konu hakkındaki fikirlerimizdeki belirsizlik.
2. Halkın büyük bir bölümünün fikirlerimizi kabul etmesinin zorluğu. Mevcut önyargıları, gelenekleri, eğitim, kitlelerin radikal bir değişimden ziyade bir uyum arayışına gireceği gerçeği.
3. Baskı.

Anarşist Sentez

Ayrıca Platform’da belirtilen gibi bir “sentez” fikrine de katılmıyoruz. [Metnin] Yazarları, anarşist komünizmin tek geçerli teori olduğunu iddia ediyorlar ve bireyci anarşistler ile anarko-sendikalistlere karşı az veya çok şekilde olumsuz bir eleştirel tavır içindeler.

NABAT’ı (1917-1921 yılları arasında Ukraynalı anarşistlerin örgütü) örgütlediğimizde ilan ettiğimiz şeyi tekrarlıyoruz: ‘Bütün anarşist düşünce ekollerinde geçerlilik vardır. Tüm farklı eğilimleri göz önünde bulundurmalı ve onları kabul etmeliyiz.’ Tüm militanları birleştirmek için, her görüşte neyin haklı olduğunu görerek herkes için ortak bir zemin aramalıyız. Bu, tüm hareketlerin dahil olacağı bir Platform olmalıdır. Kursk’taki Nabat Konferansı’nın ilanı ve o dönemin diğer anarşist konferanslarının kararları gibi böyle bir Platformun birkaç örneği var. İşte Ukrayna’daki Anarşist Örgütler Konfederasyonu’nun 2 Nisan 1919’da Ukrayna’nın Elizabethgrad şehrinde [Bugünkü adıyla Kropyvnytski] gerçekleşen Birinci Kongresi NABAT’ta kabul edilen karardan bir alıntı:

“... örgütümüz, her biri yalnızca kendi bakış açısına sahip olan ve bu nedenle çalışan kitleye ideolojik rehberlik sunamayan farklı eğilimlerin mekanik bir ittifakını temsil etmiyor; federasyon temelinde planlı, örgütlü bir kolektif çabanın gerekliliği bilinciyle bir dizi temel konumda bir araya gelen bir yoldaşlar birliğidir.”

Sınıflar Teorisi Olarak Anarşizm

Bu alanda da senteze ihtiyaç var. Anarşizmin bir sınıflar teorisi olduğunu iddia edemeyiz ve ona insani bir karakter vermeye çalışanları reddedemeyiz. Ve bazılarının yaptığı gibi anarşizmin tüm insanlık için erdemli bir ideal olduğunu iddia edemeyiz, ve sınıfsal bir temele sahip olanları Marksizm’e sapma ile suçlayamayız. Son olarak, anarşizmin yalnızca bir bütün olarak insanlıkla veya bir “sınıf” ile hiçbir ilgisi olmayan bireyci bir anlayış olduğunu da iddia edemeyiz. Bir sentez oluşturmalı ve anarşizmin, hümanizm ve bireyci ilkelerin yanı sıra sınıf temelini de içerdiğini ifade etmeliyiz.

Anarşizm anlayışında bu öğelerin her birinin rolünü ve önemini teorik ve pratik bir şekilde belirlemeye çalışmalıyız. Anarşizmin yalnızca bir sınıf teorisi olduğunu savunmak, onu tek bir bakış açısıyla

sınırlamaktır. Anarşizm, hayatın kendisi gibi daha karmaşık ve çoğulcudur. Onun sınıf unsuru, her şeyden önce kurtuluş için savaşmanın bir unsurudur; hümanist karakteri etik yönüdür, toplumsal temeldir; onun bireyciliği insanlığın hedefidir.

Toplumsal Mücadele ve Toplumsal Devrimde Kitlelerin ve Anarşizmin Rolü

Platform metninin bu konudaki tezi şu şekilde özetlenebilir: kitleler yönlendirilmelidir. Hareketimizde şu ana kadar karşıt görüş hakimdi: bireyler ve bilinçli azınlık, ideolojik örgütleri de dahil olmak üzere, “kitleleri yönlendiremez”. Onları çıkmaz bir sokağa sokmak istemiyorsak, kitlelerden sürekli olarak öğrenmeliyiz.

Bu sorunun bu şekilde görülmesi gerekmektedir. Onların [platform destekçilerinin] çözümleri çok yüzeysel ve yanlıştır, çünkü temel sorunu çözmemiştir: devrimci kitleler ve bilinçli azınlık veya onların ideolojik örgütleri. Politik partilerin bu alanda bir avantajı var: bu onlar için sorun değil. Onların çözümü:

- Kitleler ve gelişimleri yönlendirilmeli;
- Kitlelerden ayrılmış bilinçli azınlık, inisiyatif almalıdır;
- Bu “kolektif” bir parti halinde örgütlenmelidir;
- Parti, toplumsal devrim dahil her alanda inisiyatif almalıdır.

Platformun yazarları da benzer bir pozisyonu savunmaktadır. Bununla birlikte, bazı önlemlerle başlamayı seçiyorlar: “Devrimci faaliyetlerin ve devrimci hareketlerin ideolojik yönü, anarşistlerin yeni toplumun inşasının kontrolünü ele geçirme eğilimi olarak anlaşılmalıdır.”

Platform, kitleleri yönlendirme ihtiyacının doğrudan bir partiye, iyi tanımlanmış bir siyasi çizgiye, önceden belirlenmiş bir programa, işçi hareketinin kontrolüne, karşı devrimle mücadele için oluşturulan örgütlerin siyasi yönüne bağlı olduğu fikrini ifade ediyor. Platform şunu söylüyor: “Toplumsal devrimin bir örgütü olarak anarşist birlik, toplumun iki ana sınıfına dayanır: işçiler ve köylüler... tüm enerjileri işçi örgütlerinin ideolojik rehberliğine yoğunlaşmalıdır.”

Kitlelerin bu tür bir siyasi, toplumsal yönünü ve eylemlerini gerçekleştirmek için ihtiyaç duyulan somut örgütlenme biçimi: en üstte öncü parti (genel birlik); onun aşağısında birlik önderliğindeki işçi ve köylü örgütlerinin bir üst düzeyleri; onun altında ise: karşı devrimle savaşmak için kurulan tabandaki örgütler, ordu vs.

Anarşistlerin kitlelere önderlik etmesi gerektiğine inanmıyoruz; rolümüzün kitlelere ancak böyle bir yardıma ihtiyaç duyduklarında yardım etmek olduğuna inanıyoruz. Durumumuzu bu şekilde görüyoruz: anarşistler, ekonomik ve sosyal açıdan kitlelerin örgütlerinin üye konumunda olan parçalarıdır. Bütünün bir parçası olarak hareket eder ve inşa ederler. Kitleler üzerinde kendilerine bir üstünlük konumu biçmeden onlara ideolojik, toplumsal ve yaratıcı faaliyetler için uçsuz bucaksız bir eylem alanı açılır. Her şeyden önce ideolojik ve etik etkilerini, özgür ve doğal bir şekilde yerine getirmelidirler.

Anarşistler ve belirli örgütler (gruplar, federasyonlar, konfederasyonlar) yalnızca ideolojik katkı sağlayabilir, ancak lider rolüyle değil. En ufak bir emir, üstünlük, kitlelerin liderliği ve gelişmeler, kaçınılmaz olarak, kitlelerin yönetimi kabul etmesi, ona boyun eğmesi gerektiğini ima eder; bu da liderlere diktatörler gibi ayrıcalıklı olma, kitlelerden ayrılma duygusu verir.

Başka bir deyişle, iktidar ilkeleri devreye giriyor -bu yalnızca anarşizmin temel fikirleriyle değil, aynı zamanda toplumsal devrim anlayışımızla da gelişiyor. Devrim, ideolojik veya politik gruplar tarafından kontrol edilmeyen kitlelerin özgür yaratımı olmalıdır.

Geçiş Dönemi

Platform, geçiş ilkesini lafta reddetmekle birlikte, bunu bir gerçeklik olarak kabul etmektedir. Platform orijinal bir fikir içeriyorsa, bu tam olarak, geçiş dönemi fikrinin ayrıntılı açıklamasıdır. Diğer her şey sadece bu fikri haklı çıkarmaya yönelik bir girişimdir.

Birkaç yıl önce bazı Rus anarko-sendikalistler bu fikri açıkça savundular. Bu Platform'un yazarları, geçiş fikrini açık ve net bir şekilde savunmamaktadırlar. Bu yalpalama, bu şartlı kabul ve ret, konunun açık ve mantıklı bir şekilde tartışılmasını zorlaştırmaktadır. Örneğin, anarşist harekette çoğunluk ve azınlık meselesi hakkında şunu beyan ederler: prensipte (klasik anlayış gelir)... ancak, bazı anlarda şu olabilir (uzlaşma takip eder)...

Her şeyin 'bir anda' gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Başka bir örnek: *"Sovyetlerin kararlarının toplamda zorlayıcı kararname olmaksızın uygulanacağına inanıyoruz. Ancak bu tür kararlar, onları kabul eden herkes için zorunlu olmalı ve reddedenlere karşı yaptırımlar uygulanmalıdır."* Bu, zorlamanın, şiddetin, yaptırımların başlangıcıdır.

Platform şunu belirtmekte:

"Bir hükümeti kabul etmenin devrimin yenilgisiyle ve kitlelerin köleleştirilmesiyle sonuçlanacağına inandığımız için, tüm çabalarımızı devrimin anarşist yola girmesi için yönlendirmemiz gerekiyor... küçük zanaatkar grupları temelindeki çabalar, hedefimizi gerçekleştirmemize yardımcı olamaz. Bu, tanımlanmış örgütlenmeler tarafından önceden kabul edilmelidir."

"Anarşist Birlik" tartışmayı belirleyecek ve anlaşmazlık durumunda sorunu çözecektir. Sorun tam olarak bu. Aynı çelişkiyi devrimin savunulması konusunda da görüyoruz:

"Ordu siyasi olarak kime itaat edecek? İşçiler tek bir örgüt tarafından temsil edilmediği sürece, muhtemelen çeşitli ekonomik yapılar örgütleyeceklerdir. Bu nedenle, eğer prensip olarak bir orduyu kabul ediyorsak, ordunun işçi ve köylülerin ekonomik örgütlerine riayet etmesi ilkesini de kabul etmeliyiz..."

İşte bu geçiş dönemi!

Platform, basın özgürlüğü ve ifade özgürlüğü ile ilgili olarak şunları belirtiyor: *"Basının, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, devrimin iyiliği için bir dereceye kadar kontrol edileceği belirli anlar olabilir."* Bu "belirli anların" ne zaman gerçekleşeceğine kim karar verecek? "Sınırlarının" ne olması gerektiğine kim karar verecek? Burada, başka bir isimle adlandırılabilir, otorite ve iktidar olacaktır.

Platform, *"herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre"* şeklinde anarşist ilke hakkında şunları yazıyor:

"Bu ilke, anarşist komünizmin mihenk taşıdır. Ancak bu ilkesel bir tutumdur: gerçekleşmesi devrimin ilk günlerinde atılan pratik adımlara bağlı olacaktır." Burada yine 'ancak' mevcut. O halde geçiş dönemi nedir?

Şu bizim için açık ve mantığa uygundur: Süreci belirlemek için kitleleri yönlendirmenin gerekliliği fikri, iktidar unsurlarına ve bir geçiş dönemine duyulan ihtiyacı gerektirir. Öte yandan biz, toplumsal devrimin temel özünü, tarihsel deneyimleriyle muazzam toplumsal yıkım sürecine itilen, özgür toplumu özgürce, yaptıklarının bilincindeyken gerçekleştirebilen işçi kitlesinin rolü olarak görüyoruz.

Üretim

Üretim nasıl organize edilecek? Bolşeviklerin yaptığı gibi merkezileşecek ve planlanacak mı? Federalist bir temelde fazla merkezileşmeyecek mi?

Bu en önemli soru. Platformun yazarları şöyle yazmışlar: *"Üretim örgütlenmesi, şehirlerde, bölgelerde ve ulusal alanlarda üretimi yönlendirecek ve örgütleyecek olan işçi-sovyetlerinin oluşturduğu örgütler, fabrika komiteleri tarafından gerçekleştirilecektir. Onları seçen ve kontrol eden kitlelerle yakından bağlantılı olacaklar ve her an geri çağırma yetkisine sahip olacaklar."*

Platform, merkezi bir mekanik sistemi onaylıyor, ve ona basit bir seçim düzeltmesi yapıyor. Bu yeterli değil. Bir yönetim organındaki kişileri seçim yoluyla değiştirmenin büyük bir değişiklik olmadığını düşü-

nüyoruz. Mekanik, cansız bir süreç asla canlılık kazanamaz. Bize göre kitlelerin katılımı sadece “seçme” ile sınırlandırılmaz. Üretim organizasyonuna doğrudan bir katılım olmalıdır. Prensip olarak komitelere (fabrika komiteleri, atölye komiteleri) veya aralarında bir ilişki ve koordinasyon ihtiyacına karşı değil. Ancak bu örgütlerin olumsuz bir yönü olabilir: hareketsizlik, bürokrasi, oylama ilkesiyle kendiliğinden değiştirilmeyecek olan otoriterlik eğilimi. Günlük yaşam ve faaliyetler sırasında ortaya çıkan ihtiyaçlara göre, ortaya çıkan ve çoğalan bir dizi başka, daha hareketli, hatta geçici organların yaratılması bize daha iyi bir güvence olacak gibi görünüyor. Böylece dağıtım, tüketici, konut vb. organizasyonların da katılımıyla, bunların hepsi, birlikte sosyal hayatın karmaşıklığının daha zengin, daha güven veren bir yansımasını sunacaktır.

Devrimin Savunulması

Platform sorunu bu şekilde görüyor:

“Toplumsal devrimin ilk günlerinde, silahlı kuvvetler, tüm silahlı işçiler ve köylüler tarafından, silahlı halk tarafından oluşturulur. Ancak bu, yalnızca iç savaşın doruğa ulaşmadığı, savaşçıların henüz askeri örgütlenmelerini koordine etmedikleri ilk günlerde. Bu ilk günlerden sonra, genel komuta ve genel hareket planı ile devrimin silahlı kuvvetleri, iç savaşta savaş meydanlarında karşı-devrime karşı bu mücadele örgütü, işçi ve köylü üretici örgütlerinin yönetimi altındadır.”

Burada biri teknik, biri politik olmak üzere iki hata görüyoruz. Teknik hata: “devrimi yalnızca merkezi bir ordu savunabilir”. Tam bir kafa karışıklığından kaçınmak için, tersinin de yanlış olduğuna, yani “yalnızca birbiriyle hiçbir teması olmayan yerel birimlerin devrimin başarısını garanti edebileceği” düşüncesinin de yanlış olduğuna dikkat çekiyoruz. Genel bir eylem planı geliştiren oldukça merkezi bir komuta felakete yol açabilir. Koordinasyonu olmayan eylemler de verimsizdir. Yerel koşulları dikkate almayan birincisinin kusurları aşıkardır. Yerel ve bireysel inisiyatifin cesaretinin kırılması, aygıtın ağırlığı, merkezi yanılmaz görme eğilimi, uzmanların öncelikleri, merkezi komutanın tüm zayıf yönleridir. İkinci sistemin kusurları da aşıkardır.

Bu sorunlar ve kusurlar nasıl çözülebilir? Özellikle Rusya deneyimi ışığında, yalnızca devrimci eylemin ilk günlerinde değil, tüm mücadele dönemi boyunca emekçi kitlelerin silahlı katılımının gerekli olduğuna inanıyoruz. Yerel işçi ve köylü oluşumları, eylemlerinin izole olmadığı, aksine ortak bir kampanya içinde koordine edildiği anlayışıyla sürdürülmelidir. Ve durum daha büyük silahlı oluşumlar gerektirdiğinde bile, komuta merkezileştirilmemelidir. Gerekğinde ortaklaşa muharebe etkinliği olmalı, ancak değişen durumlara kolayca uyum sağlayabilmeli ve öngörülemeyen koşullardan yararlanabilmelidirler.

Partizan birimlerinin Rus Devrimi’nde gerici güçlere, Denikin, Kolçak, Wrangel’e karşı zaferler kazandığını unutmamak gerekir. Merkez ordusu, merkez komutanlığı ve önceden belirlenmiş stratejik planlaması ile her zaman gafil avlandı ve beklenmedik durumlara uyum sağlayamadı. Çoğu zaman, merkezi Kızıl Ordu geç geldi, neredeyse her zaman gerçek galiplere, partizanlara ait olan zaferin şan ve görkemini almaya geldi. Bir gün tarih, askeri merkezleşmenin bürokrasisi hakkındaki gerçeği yazacak.

Sağlam bir merkezi ordu olmadan toplumsal devrimi dış müdahaleye karşı savunmanın nasıl mümkün olduğu sorulabilir. Buna öncelikle cevabımız, bu tehlikenin abartılmaması gerektiği. Çoğu zaman bu tür bir sefer, tüm güçlükleriyle birlikte çok uzaklardan gelir. İkincisi, Rus Devrimi bu tür bir dizi müdahaleye maruz kaldı ve hepsi merkezi ordu tarafından değil, kitlelerin aktif direnişi, işgal kuvvetlerinin askerlerine ve denizcilerine yönelik yoğun devrimci propaganda yoluyla partizan birimleri tarafından mağlup edildi.

Son olarak, merkezi komuta ve ‘siyasi yönü’ olan merkezi bir ordunun, devrimci bir ordu olmaktan vazgeçmek için çok fazla fırsatı olduğuna dikkat çekiyoruz; bilinçli olsun ya da olmasın, gerçek devrimi durdurmak için bir araç, bir gericilik, boğulma aracı haline gelir. Biliyoruz çünkü tarih geçmişte bu dersleri öğretti. En son örnek, Kızıl Ordusu ile Rus Devrimi idi.

Platformun, ordunun bir “siyasi savunucu”, bir “gericiliğe karşı silah” rolündeki konumu bizi şaşırtıyor. Böyle bir aygıtın toplumsal devrim için yalnızca olumsuz bir rolü olabileceğine inanıyoruz. Devrimin temel sorunlarına (özellikle üretimde) yönelik olumlu çözümleri ve coşkuları ile yalnızca silahlı halk,

“burjuvazinin” entrikalarına karşı yeterli savunma ortaya koyabilir. Ve eğer halk düşerse, hiçbir “aygıt”, hiçbir “ordu”, hiçbir “ÇEKA” devrimi kurtaramaz. Bu bakış açısına katılmamak, devrimin sorunlarının siyasi bir pelerin olmanın dışında kitleleri ilgilendirmede anlamına gelir. Bu tipik Bolşevik anlayıştır.

Bu bizi şu sonuca götürür: Kitle örgütlerini (işçi ve köylüleri) kendi siyasi doğrultusunda yönlendiren ve merkezi bir ordunun ihtiyaç duyduğu şekilde desteklenen bir öncü örgüt (Birlik), yeni bir siyasi güçten başka bir şey değildir.

Anarşist Örgütlenme

Bizi ilgilendiren organizasyon sorununa dönelim. Anarşist hareketin dünya çapındaki dağınıklığının bize [anarşistlere] büyük zararı olduğuna inanıyoruz. Güçlerin ve hareketlerin örgütlenmesi gerektiğine inanıyoruz. Bir organizasyonun yaratılmasını düşündüğümüzde üç soru belirir: bu organizasyonu kurma yöntemi, organizasyonun amacı ve benliği, ve biçimi.

Anarşist Bir Örgüt Yaratma Metodu

Anarşist bir örgüt neden ve nasıl yaratılmalıdır? Anarşistler arasındaki düzensizliğin en önemli nedenlerini anlamaya çalışarak başlamalıyız. Platformun yazarları için açık ve basit: bazı anarşistlerin “rahatsız” bir karakteri, bir “sorumluluk” duygusu, bir “disiplin eksikliği” var. Anarşist hareketlerdeki bir dizi düzensizliğin nedenleri arasında en önemlisinin, bazı temel fikirlerimizin belirsiz ve kesin olmayan karakteri olduğuna inanıyoruz.

Platformun yazarları buna katılıyorlar. “Teoride ve pratikte çelişki”den, sonu olmayan şüphelerden bahsederler. Bu soruyu çözmenin iki yolu var: çelişkili fikirlerden birini esas alın ve ortak program olarak kabul edin. Aynı zamanda programa katılmayan herkes dışlanmalı ve hatta hareketten uzaklaştırılmalıdır. Bu şekilde oluşturulan örgüt -tek örgüt- fikirlerini daha da netleştirecektir (bu konudaki anarşist fikirlerin yeterince açık olduğuna inanan yoldaşlar var). Ciddi bir organizasyon oluşturulduğundan, fikirlerimizi netleştirmek, derinleştirmek ve geliştirmek için en iyi enerjimizi harcamak zorunda kalacağız.

Her şeyden önce teori alanındaki “çelişkileri” azaltmaya çalışmalıyız. Örgütlenme çabalarımız ideolojik çalışmalarımızda bize yardımcı olacaktır. Başka bir deyişle, fikirlerimizi geliştirip sistematize ettikçe güçlerimizi organize edeceğiz.

Platformun yazarları, tek bir ideolojik ve taktik anlayışa dayalı bir örgütlenme arayışında eski bir yol izlediklerini unutuyorlar. Aynı anlayışa sahip olmayan diğer örgütlerle az çok düşmanca ilişkiler içinde olacak bir örgüt yaratıyorlar. Bu eski yolun kaçınılmaz olarak aynı eski sonuçlara varacağını anlamıyorlar; tek bir organizasyonun değil, birçok organizasyonun varlığı. İşbirlikçi, uyumlu bir ilişki içinde olmayacaklar, aksine hepsi anarşist olsalar bile birbirleriyle çatışacaklar: her örgüt biricik, derin gerçeği iddia edecek. Bu örgütler, genel olarak anarşist harekete yardım etmek için propaganda ve faaliyetler geliştirmek yerine birbirlerine karşı polemiklerle ilgileneceklerdir.

Platformun yazarları, “ideolojik ve taktik birlik” ihtiyacından bahsediyorlar. Ama bu birlik nasıl sağlanacak? Sorun bu ve tatmin edici bir cevap yok. Ana hatlarıyla belirtilen yöntem birliğe yol açmaz. Tam tersine aramızdaki ayrılıkları, tartışmaları daha da keskinleştirecek ve hatta nefrete yol açacaktır.

Bu yaklaşım aşağıdaki gibi ele alınmalıdır? Platform yazarlarının ‘tek’, ‘doğru’ teorisi ve taktiği daha fazla tartışılmadan reddedilmelidir.

Ancak bu, anarşist hareket tarzı değildir. Başka bir prosedür yöntemi öneriyoruz. Anarşist harekette ciddi örgütlenmeye yol açabilecek birliğe ulaşma yolundaki ilk adımın, mümkün olan en net kolektif çözümü arayan bir dizi önemli sorun üzerinde kolektif ideolojik çalışma olduğuna inanıyoruz.

Felsefi ve entelektüel boşluklardan ve başıboşluklardan korkan yoldaşlar için, felsefi problemlerle veya soyut tezlerle değil, ne yazık ki net cevapları bulamadığımız somut sorularla ilgilendiğimizi açıkça

belirtiyoruz. Örneğin, diğerleri arasında, anarşizmin yapıcı görevi, kitlelerin ve bilinçli azınlığın rolü, şiddet, toplumsal devrim sürecinin analizi ve geçiş dönemi sorunu, liberter toplum, işçi ve köylü örgütlerinin, silahlı grupların rolü, sendikalarla ilişkiler, komünizm ve bireycilik arasındaki ilişki, güçlerimizin örgütlenmesi sorunu.

Bu nasıl gerçekleştirilebilir?

İdeoloji ve taktiklerimizdeki sorunların tam olarak tartışılabilmesi her ülkede, ne kadar “akut” ve hatta “tabu” olursa olsun, tartışmaya açık bir yayın olmasını öneriyoruz. Sözlü tartışmanın yanı sıra böyle bir basılı yayına duyulan ihtiyaç bize bir “zorunluluk” gibi görünüyor çünkü bu [gerçek ve düzgün olan] pratik yol, “ideolojik birlik”, “taktik birlik” ve muhtemelen örgütlenme elde etmek için.

Bununla birlikte, bir tartışma organını kullanmayı reddeden yoldaşlar da var. Her biri belirli bir konumu savunan bir dizi yayını tercih ederler. Anarşizmdeki tüm fikirlerin ve tüm eğilimlerin temsilcilerinin kendilerini ifade etmelerine ve birlikte yaşamaya alışmalarına izin verilmesi koşuluyla tek bir organı tercih ediyoruz. Sorunlarımızın tek bir organda eksiksiz ve hoşgörülü bir şekilde tartışılması, yalnızca anarşistler arasında değil, farklı anarşizm anlayışları arasında da bir anlayış temeli oluşturacaktır. Fikirlerimizi organize bir şekilde birlikte tartışmak için bu tür bir anlaşma paralel çizgiler boyunca ilerleyebilir.

Anarşist Örgütlerin Rolü ve Karakteri

Bir organizasyonun rolü ve amacı onun temelidir. Bu sorunun net bir tanımı olmadan ciddi bir organizasyon olamaz. Bir örgütün amaçları büyük ölçüde biçimiyle belirlenir. Platformun yazarları, kitlelere, sendikalara ve diğer tüm örgütlere önderlik etme rolünü, tüm faaliyet ve gelişmeleri anarşist örgüte atfetmektedir. “İdeolojik olarak” zarfıyla “öncülük etmek” kelimesini yan yana getirmenin, Platform yazarlarının pozisyonunu önemli ölçüde değiştirmediğini, çünkü organizasyonu disiplinli bir parti olarak algıladıklarını beyan ederiz. Anarşistlerin kitlelere önderlik etmesi gerektiği fikrini reddediyoruz. Toplumsal rolümüzü mütevazı bir şekilde yerine getiren katılımcılar ve yardımcılar olarak rollerinin yalnızca ideolojik işbirliği olacağını umuyoruz. Çalışmamızın doğasına dikkat çektik: yazılı ve sözlü söz, devrimci propaganda, kültürel çalışma, somut canlı örnek, vb.

Anarşist Örgütlenme Biçimi

Platformun dilindeki çelişkiler, yarı itiraflar, yalpalamalar bu noktada karakteristiktir. Ancak, birçok önlem alınmasına rağmen, görüşleri herhangi bir siyasi partinininki gibi görünmektedir; Evrensel Anarşist Birliğin Yürütme Komitesi, diğer şeylerin yanı sıra, birliğin genel ideolojik ve taktik çizgisine göre her örgütün ideolojik ve örgütsel yönünü üstlenmelidir. Aynı zamanda Platform, yukarıda belirtilen fikirlerle kesinlikle çelişen federalist ilkeye olan inancını teyit eder. Federalizm, tabanda özerklik, yerel grupların, bölgelerin vs. federasyonu ve nihayet federasyonlar ve konfederasyonlar birliği anlamına gelir.

Örgütler arasında belli bir ideolojik ve taktik birlik açıkça gereklidir. Ama nasıl? Ne anlamda? Kursk konferansında Ukraynalı örgüt NABAT tarafından kabul edilen kararı tekrar aktarıyoruz: *“Birliğin resmi bir karaktere sahip olmadığı, ancak üyelerinin ortak araçlar ve amaçlarla bir araya geldiği uyumlu bir anarşist örgüt”*.

Platformun yazarları, *“Anarşizm her zaman merkezi bir örgütün yadsınması olmuştur”* diyerek başlarlar. Ancak daha sonra, farklı anarşist örgütlere ideolojik ve örgütsel yön verme sorumluluğuna sahip olan ve karşılığında işçilerin profesyonel örgütlerini yönlendirecek olan bir Yürütme Komitesine sahip mükemmel bir merkezi örgütün ana hatlarını çizmeye devam ederler.

Federalizme ne oldu? Bolşevizm’den sadece bir adım uzaktalar, Platform yazarlarının atmaya cesaret edemeyecekleri bir adım. Bolşevikler ile “Platform anarşistleri” arasındaki benzerlik Rus yoldaşları korkutuyor. Anarşist partinin en üst organının Yürütme Komitesi ya da Konfederal Sekreterlik olarak

adlandırılmasının bir önemi yoktur. Anarşist bir örgütün asıl ruhu, farklı yerel gruplar ve federasyonlar arasında teknik bir ilişkiler, yardım ve bilgi organı ruhudur.

Sonuç olarak, Platformdaki tek orijinal nokta: Yazarlar tarafından gizlenen Bolşevizme yönelik revizyonizmi ve geçiş döneminin kabulü. Platformun geri kalanında orijinal hiçbir şey yoktur. Bu, diğer ülkelerdeki yoldaşlar için net olamaz çünkü Rus Devrimi ve Rusya'daki anarşizm hakkında diğer dillerde henüz yeterli sayıda yayın yapılmadı. Bu nedenle yoldaşlar oradaki gelişmeler hakkında fazla bir şey bilmiyorlar. Bu nedenle bazıları Platformun yorumunu kabul edebilir.

Ancak “kabul”ün uzun sürmeyeceğini düşünüyoruz.

Platformun tartışılmasının bazı yanlış anlamaların giderilmesine yardımcı olacağına inanıyoruz.

Anarşist Kütüphane

Çeşitli Yazarlar
Birkaç Rus Anarşistin 'Platform'a Cevabı
1927

11.06.2022 tarihinde şuradan alındı: yeryuzupostasi.org
Çeviri: İbrahim İpek
İngilizce Aslı: Reply by several Russian Anarchists to the 'Platform'

tr.anarchistlibraries.net